

עמ"ת 53925/05/23 - מדינת ישראל נגד יצחק פדידה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 53925-05-23 מדינת ישראל נ' פדידה

בפני כבוד השופט אריאל חזק
העוררת: מדינת ישראל על ידי ב"כ עו"ד פנחס סויסה
נגד יצחק פדידה על ידי ב"כ עו"ד נטלי אוטן
המשיב:

החלטה

מדובר בערר המדינה על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט יניב בן הרוש), בתיק מ"ת 32714-08-22, מיום 21.5.23 במסגרתה שונו תנאי השחרור של העורר, והותר לו לחזור להתגורר בביתו, המצוי באותה קומה בבניין בו מצויה הדירה אליה התפרץ לכאורה.

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **התפרצות למגורים לבצע עבירה**. בכתב האישום צוין בין היתר, כי בתאריך 7.8.22 התפרץ המשיב לדירת המתלוננת, המתגוררת בשכנות אליו, בכך שפתח את דלת הדירה באמצעות מפתח, ונכנס לתוכה. באותה עת שהתה בדירה נכדתה הקטינה של המתלוננת, ולאחר שהבחינה הנכדה במשיב, נכנסה לממ"ד להתחבא ומשם הציצה לעבר המשיב והבחינה כי הוא מחטט בארון החשמל, בארונות המטבח ונכנס לסלון הדירה. מיד ובסמוך נכנס המשיב לממ"ד ואז הבחין בנכדה, ואמר לה: "מה את עושה פה" ומיד ברח בריצה ויצא מהדירה תוך שהוא נועל את הדלת.

בהודעת הערר ובדיון מיום 28/5/23 טען ב"כ העוררת כי שגה בימ"ש קמא עת שינה את תנאי השחרור של המשיב כך שיוכל לשהות בביתו המצוי בסמוך למגורי המתלוננת.

ב"כ העוררת טען כי בהחלטה קודמת מיום 4.4.23 בימ"ש קמא ציין מפורשות, כי נכון לאותה העת אין הצדקה להחזרת המשיב לכתובת מגוריו, משום שבסמוך אליו גרה בעלת הדירה אליה התפרץ, ובין שיקולי המעצר יש להעדיף את המצב הנפשי של נפגע העבירה, והאינטרס הציבורי לא מתיישב עם השבת המשיב לביתו.

ב"כ העוררת טען בנוסף כי בהחלטה בבקשה לעיון חוזר, בימ"ש קמא שגה בצינו כי ניתנה הסכמת המדינה שלא לטעון בעניין אי חלוף הזמן וכי לא היתה הסכמה והמדינה התנגדה להחזרת המשיב לביתו גם בחלוף חודש ימים מן ההחלטה מיום 4.4.23.

מנגד טענה ב"כ המשיב כי יש לדחות הערר. ב"כ המשיב טענה כי התנאים שנקבעו בהחלטה הקודמת מיום 4.4.23 איפשרו בפועל למשיב להתגורר בביתו בשעות הערב.

הסנגורית טענה כי הבקשה לעיון חוזר הוגשה בעקבות החלטת בימ"ש המחוזי בערר על ההחלטה מיום 4.4.23. הסנגורית טענה כי קיים דיון ארוך וממושך בפני השופט כהן במסגרת הערר, ולדבריה עלו טענות גם ביחס לטיב ועוצמת הראיות לכאורה, כאשר לטענתה התיק מבוסס אך ורק על עדות כבושה של הקטינה. הסנגורית טענה כי חל כרסום בעוצמת הראיות וכך טענה גם בפני בימ"ש קמא ובערר. ב"כ המשיב הוסיפה וטענה כי הקטינה לא מתגוררת בבית המתלוננת ועל כן, אין מניעה לחזרת המשיב לביתו.

לאור זאת, טענה ב"כ המשיב כי יש להותיר החלטת בימ"ש קמא על כנה ולהורות על דחיית הערר.

דין והכרעה -

ראיות לכאורה

בתיק מצויה עדותה של המתלוננת הקטינה מיום 7.8.22 שבה ציינה שבה ציינה שכשהיתה בביתה של סבתה לבדה, **"השכן של סבתא נכנס לבית כשהוא פותח את דלת הבית"** הקטינה ציינה שראתה את פניו וכי היא מכירה אותו כי היא גרה אצל סבתה זמן רב.

בחומר החקירה מצויה גם הודעת אמה של הקטינה מיום 8.8.22, שבה היא מציינת שהביאה את בתה לבית סבתה ביום האירוע, בשעה 11:30, ובשעה 11:49 התקשרה בתה וסיפרה כי ראתה את השכן שגר בקומה של סבתה בתוך הבית, כשהוא לובש חולצה שחורה.

האם ציינה כי התגוררה עם אמה ביחד עם בתה במשך שנה, ומכאן מכירה הבת את המשיב.

גם אביה של הקטינה ציין כי ביום האמור בשעה 11:52 התקשרה אשתו ומסרה שבזמן שהבת שלהם היתה בבית הסבתא **"הגיע השכן, פתח את הדלת ... נכנס, פתח את הדלת ונכנס לתוך הבית"**

כלל הדברים האמורים יהוו ראיה לזיהוי ספונטני של המתלוננת הקטינה עם המשיב, אותו היא מכירה, בין היתר, מכך שהתגוררה בבית סבתה לפחות כשנה ומהזדמנויות נוספות.

זאת ועוד, ב"דוח תובנות מצלמות גוף" מיום 9.8.22 מצוין כי בעת הגעת השוטר אמרה לו הקטינה שהיא מכירה את המשיב הרבה זמן, והיא זיהתה אותו בתוך בית סבתה.

יצוין כי בתיק קיימות ראיות נוספות שסותרות את טענת המשיב לכך שהיה במקום אחר בשעת האירוע.

יודגש כי מאז הדיון בפני השופט ע. כהן מיום 29.8.22 בערר שהוגש לבית המשפט המחוזי, הורשע המשיב בתיק נוסף של עבירה דומה של התפרצות לחנות בבאר שבע ביום 16.12.20 (כתב האישום מצוי בחומר החקירה), ובעובדות כתב האישום באותו תיק צוין, בין היתר, כי ההתפרצות לחנות נעשתה "באמצעות מפתח" אותו נטל הנאשם מהחנות כחודש קודם לכן. עובדה זו משנה את המארג הראייתי בתיק מושא דיונו, שכן ייתכן שהרשעה בעבירה האמורה תקים ראיה לעבירה שבוצעה בשיטה דומה של גניבת מפתח, וכניסה למקום לאחר מכן באמצעות אותו מפתח, (כפי שטוענת בעלת

הדירה שנפרצה) עובדה שתהווה חיזוק, לכל הפחות, לראיות שבתיק.

בכלל הנסיבות האמורות וגם אם קיימת ראייה לכך שכאשר ראתה המתלוננת את המשיב באירוע חד פעמי, ממרחק, היא לא ידעה לומר בוודאות כי הוא הפורץ, ניתן יהיה לומר כי רף הראיות כנגד המשיב הוא רף גבוה.

מסכנות וחלופת מעצר

העבירה שביצע המשיב לכאורה בוצעה בחודש אוגוסט 2022, דהיינו לפני כ-11 חודשים בלבד.

כידוע, בעת שקילת קביעת תנאי שחרור של עצור יש להביא בחשבון את מצבו הנפשי של קרבן העבירה, (ראה לעניין זה בש"פ 7930/22, **מדינת ישראל נ' פלוני**), ולאור זאת לא נכון היה לאפשר החזרת המשיב למגורים בסמיכות רבה ביותר לבעלת הבית אליו פרץ לכאורה, שהיא גם סבתה של המתלוננת בת ה-14 לערך. יותר מכך, לא יהיה זה נכון גם להרחיק הסבתא מנכדתה (שזיהתה את המשיב בדירת סבתה אליה התפרץ, והמראות חרוטים בזיכרונה), בדרך של שחרור המשיב לדירה הצמודה לדירת הסבתא.

המנגנון שנקבע בהחלטת בית משפט קמא לפיו סבתה של הקטינה תודיע מראש לרשויות, בכל עת שברצון נכדתה להגיע לבקרה, הוא מנגנון שאינו נכון בנסיבות העניין ויש לבטלו, וזאת לאור חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, רף הראיות, ופרק הזמן הקצר יחסית שעבר מעת ביצוע העבירה.

אדגיש בנוסף כי עיון בהחלטת בית משפט קמא מיום 4.4.22 אינו מאפשר את הפרשנות שמוצעת בידי ההגנה, שלפיה החזרת המשיב לדירתו מתאפשרת באותה החלטה, והמשיב יכול להישאר בביתו אף בלא החלטה בערר הנוכחי, וזאת בין היתר, לאור העובדה שבהחלטה מיום 4.4.23 בית המשפט מדגיש את הסמיכות בין דירת המשיב לבין הדירה אליה התפרץ, ואת ההלכה הנוגעת לשיקול מצבו של הקרבן בעניין.

בסיפא לדברים אעיר כי העובדה שהמדינה לא ביקשה עיכוב ביצוע ההחלטה מיום 21.5.23 שאפשרה חזרת העורר לביתו, לא תמנע בנסיבות העניין (הנוגעות לתחושות וחששות המתלוננת ובני משפחתה), את ביטול ההחלטה.

בכלל נסיבות העניין, אני מוצא לנכון לקבוע כי בית משפט קמא שגה בהחלטתו מיום 21.5.23, ולפיכך אני מורה כי הבקשה לעיון חוזר שהוגשה על ידי המשיב ביום 16.4.23 תדחה, ותנאי השחרור שנקבעו ביום 4.4.23 לא יישונו. מאחר והובא לידיעתי כי הסתיים תוקף חוזה השכרת דירת המשיב ששכר עובר להחלטה מיום 4.4.23, וכי מעת החלטת בית משפט קמא מיום 21.5.23 חזר המשיב להתגורר בדירתו שבסמוך לדירה אליה התפרץ לכאורה, תכנס החלטתי זו לתוקף רק ביום 15.07.23 שעה 23.00, וזאת על מנת לאפשר למשיב לשכור דירה חלופית. עד למועד כניסת ההחלטה לתוקף יודיע המשיב למשטרה על כתובתו החדשה, שתהווה מבחינת תנאי השחרור מקום חליפי לדירה בה התגורר עובר להחלטה מיום 21.5.23.

בשולי הדברים אעיר, כי בשל טעות, נדחה מועד חתימת החלטה זו, אך עובדה זו לא מייתרת את הצורך בהרחקת העורר מבית המתלוננת גם כעת.

ניתן והודע היום 4 יולי 2023, ט"ו בתמוז תשפ"ג בהעדר הצדדים.

אריאל חזק, שופט